

[Gert Petersen]

tilstrækkelig kontrol. Jeg står her med en henvendelse, vi har modtaget, netop fordi denne redegørelse skulle debatteres i dag, fra Byggefagenes Samvirke i København. Den er dateret den 29. november, og heri klager man over, at en række kemikalier, som anvendes i byggebranchen, ikke er mærket efter de af ministeren givne forskrifter. Jeg går ud fra, at der bliver gjort noget ved denne sag, og at ministeren tager stilling til den henvendelse, man har fået fra Byggefagenes Samvirke; den forekommer mig at være særdeles veldokumenteret. Men den belyser også de store praktiske vanskeligheder, man har allerede i dag, og det gør nok ikke tanken om vanskelighederne mindre, når der skal ske en udvidelse som den, der her er lagt op til. Derfor synes jeg, det er meget vigtigt, at man sikrer, at der bliver opbygget det fornødne apparat.

Det fører mig ind på et andet problem, nemlig: hvordan skal denne lov administreres, og hvem skal administrere den? Jeg ser i miljøstyrelsens redegørelse, at man har peget på forskellige modeller. Ministeren har ikke rigtig taget stilling til nogen af dem. Jeg ville umiddelbart mene, at det bedste ville være en selvstændig styrelse til at administrere den lovgivning, der her lægges op til.

Jeg har en bemærkning til, når det nu drejer sig om mærkning af produkter. Jeg har fået adskillige henvendelser fra arbejdspladser, hvor man beder om, at produkterne dog må blive mærket på dansk. Det gælder i øvrigt også henvendelser fra Byggefagenes Samvirke. Der er en del farlige produkter, som godt nok er mærkede, og som der er en række advarsler på, men mærkningen er foretaget på engelsk. Nu er det altså engang dansk, vi taler her i landet, og det er sådan, at den umiddelbare kommunikation er baseret derpå. Det var nok noget, som man også burde være opmærksom på. Man burde desuden også være opmærksom på, at det ikke er tilstrækkeligt med en mærkning med formler eller meget specifikke kemiske udtryk. Der må være en klar beskrivelse af farerne ved det pågældende stof.

Et yderligere spørgsmål, jeg har, vedrører ministerens betragtninger om, at der vil være mulighed for at regulere visse kategorier af stoffer til bestemte anvendelser gennem godkendelsesordninger, eventuelt gennem positivlister. Dertil vil jeg godt sige, at efter vores

opfattelse er positivlister ikke noget, som bør gemme sig bag ved et »eventuelt«. Vi mener modsat flere af de talere, der har været heroppe, at negativlisterne er ganske tilfredsstillende, og at det, man bør stræbe efter, må være positivlister, når det drejer sig om nye stoffer i industrien og erhvervslivet og også i hverdagen. Vi må sikre os, at de stoffer, som slippes løs, ikke indebærer farlige risici, og det må være samfundets opgave at sikre sig det. Derfor må vi stræbe efter – og jeg er udmærket godt klar over, at det ikke er noget, som kan gøres i løbet af et halvt eller et helt år, men det må være en målsætning over en årrække – at samfundet bliver i stand til at udøve den fornødne kontrol og gå over til at bruge et system af positivlister i stedet for negativlisterne. Vi mener, at det bør være målsætningen, og jeg er som sagt godt klar over, at den ikke vil kunne realiseres sådan fra den ene dag til den anden. Så kan man spørge, om det overhovedet kan lade sig gøre. Det mener jeg det kan. Jeg mener, at lige så vel som den tekniske udvikling har bragt vanskeligheder og ulykker over os, kan den også anvendes til at løse en række af de problemer, vi står med. Bl. a. kan den tekniske udvikling anvendes som middel til at udarbejde sådanne positivlister i langt større omfang end hidtil.

Jeg undrer mig en lille smule over, at i redegørelsen i hvert fald er det, ligesom spørgsmålet om den internationale klassificering og registreringsarbejdet indsnævres til fællesmarkedet. Hvad med EFTA-landene? Hvad med Østeuropa? Hvad med USA? Jeg mener helt bestemt, at der her er tale om noget, som må være lagt an på et meget bredt internationalt plan, og netop her skal man være varsom med at indsnævre det internationale samarbejde. Det synes jeg, selv om jeg ikke ved, om det er det, der lægges op til, at der ligesom er en tendens til i redegørelsens afsnit vedrørende EF.

Så noterer jeg mig den sædvanlige frygt for, at Danmark skulle være et foregangsland. Det koster jo så forfærdelig mange penge at være det, og derfor må vi nok være lidt varsomme med at gå forud for den almindelige udvikling i Vesteuropa og USA. Jeg mener netop, at Danmark kan og bør være et foregangsland, og jeg mener egentlig, at ministeren selv i sin redegørelse peger på et punkt, hvor vi kan være det, nemlig ved